

Hierbij een mooi verhaal met belevenissen van een lid die er helaas mee ophoudt.

TIEN JAAR MOESTUIN

HET BEGIN

Dit verhaaltje gaat over mijn ervaringen met de moestuin aan de Binnenweg. Zo'n tien jaar geleden heb ik me ingeschreven en ik kreeg gelijk een tuin. Die ging ik bewerken, met alle ups en downs die erbij horen. Alles bij elkaar dik tevreden hoor. Maar, zoals dat gaat, volgend jaar gaan we verhuizen naar Culemborg en per 1 januari stop ik met de tuin in Houten. Het leek me leuk om wat herinneringen op papier te zetten.

Ik weet het begin nog goed, er was geen wachtlijst en ik kon gelijk beginnen op de halve tuin die vol stond met kweekgras. Of ik daar geen bezwaar tegen had. Nou ja, ik was zo blij met de tuin dat ik vol enthousiasme het kweekgras er onder ging spitten. Ai, foute boel, dat werkte helaas niet. Een half jaar later stond het weer vol met groene sprietten. De achterbuurman tipte me om met een spitvork alle wortels eruit te halen en daar ging ik weer. Jaren ben ik bezig geweest. Tussen de aardbeien en langs de paden was het onbegonnen werk. Uiteindelijk heb ik het aardbeienveldje verlegd en alle paden opnieuw gedaan. Paul, mijn man, heeft me met het zware werk geholpen.

Behalve kweekgras, kreeg ik nog een erfenis en die zag er beter uit. Rabarber die supervroeg is, aardbeien, een witte bes en frambozen. Heerlijk. Maar ook een grote NS kast, uniek op de tuinen volgens mij, waarvan één deur open kon en jawel, er zat nog gereedschap in. Verder stond er nog een houten en een plastic compostbak. De houten bak viel deels uit elkaar en vorig jaar hebben we het laatste stuk vernieuwd. De NS kast is pas geschilderd en Paul heeft toen met moeite de tweede deur open gekregen, een stuk handiger bij het pakken van de lange stukken gereedschap !

ELK NADEEL HEB ZIJN VOORDEEL

Een moestuin is heerlijk! Even een drempeltje over, dat wel, want het is ook veel werk. Maar als ik wel eens chagrijnig was, en wie als vrouw in de overgang is dat niet, kon ik me na een uur met mijn handen in de aarde totaal anders voelen. Komt geen pilletje aan te pas, die gelukshormonen doen het prima in de tuin. En dan de oogst, tsjonge wat komt er veel van een moestuin af. Ook wel exotisch spul in mijn beleving. Ik heb een paar jaar artisjokken gehad, tot de plant helaas bevroor, en mijn groene asperges doen het wonderwel.

Met de burens ruilen we het een en ander, en soms ligt er ook nog wat op de gemeenschappelijke tuintafel. Het ene jaar doen de tomaten het goed, dan weer de peultjes, het is altijd verrassend. Intussen ben je lekker veel buiten, je

ziet de konijntjes huppelen, de vogels vliegen op als je komt, en de slakken doen zich ook tegoed. Waar vind je nog zulk dierenleven ☺. In de moestuin dus. De seizoenen zijn uiteraard niet te missen. In het voorjaar het planten en zaaien, in de zomer groeit alles als kool, in het najaar toch de grootste oogst en dan komt de winterrust. En altijd maar wieden, wieden, wieden.

GEZELLIGHEID

Mijn volwassen zoon kwam een keer op de tuin kijken en keek zo eens om zich heen. Zijn observatie: 'het is hier een community'. Inderdaad: tuinmensen zien elkaar, zwaaien, maken vaak een praatje, er zijn de werkzaterdagen, de moestuinkoerier, pompoen wegen, oogstfeest en de jaarlijkse vergadering. Al die energie is blijkbaar voelbaar voor een buitenstaander. En alles is goed, je mag heel actief zijn, maar dat hoeft niet.

Als je je tuintje maar bijhoudt, want er zijn natuurlijk ook regels, die overlast tegengaan. Dat is samen doen, net zoals in de coronatijd. Maar wat een geluk dat de moestuin gewoon doorgaat, ook al is er een pandemie. Gezond eten ging gewoon door, want oogsten is één ding, thuis in de keuken begint de verwerking van de oogst. Daarbij komt heel wat creativiteit vrij, want wat maak je van dat alles. Ik heb weckpotten aangeschaft, talloze jampotten gespaard en gevuld om ook in de winter van de oogst te genieten. Soepen, zoetzuren, jams, invriezen en cadeautjes weggeven, dat somt het wel zo'n beetje op. Ik zal vast wat tijd overhouden volgend jaar.

TOT SLOT

In de tien jaar van mijn moestuin heb ik heel wat burens zien komen en gaan. Zelf ben ik een keer drie herfstmaanden niet op de tuin geweest, vanwege een lange wandelreis. Ik trof een wildernis aan die me maanden opruimen heeft gekost. Gelukkig ben ik niet van de tuin gezet, haha.

Ik zal de tuin zeker gaan missen en misschien krijg ik in Culemborg wel weer een keer de kriebels. Maar nu voel ik vooral veel dankbaarheid voor al die jaren dat ik kon tuinieren en voor de leuke contacten.

Graag wil ik als bedankje alle tuinders een boekje geven met een verzameling gedichten over het weer. Een hobby die ik als meteoroloog had en met het opruimen van het huis vond ik nog een paar dozen met die door mij uitgegeven boekjes. Ik zet ze de komende tijd voor jullie klaar, voel je vrij om te pakken. Bij deze alvast: dank jullie wel voor alles en alle goeds op de tuin gewenst !

September 2021
Ineke Dorresteyn